

Arrest

nr. 256 182 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2021 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2019 dienden verzoeker, zijn echtgenote en meerderjarige dochters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker, zijn vrouw

en de meerderjarige dochters een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 255 997 van 9 juni 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 24 februari 2021 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker en haar echtgenoot en haar meerderjarige dochters.

Het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: G., K.

geboortedatum: [...]1961

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog blijkt dat verzoeker ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekers wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België.

Bovendien tekenden verzoekers beroep aan tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake hun regularisatieaanvraag. De procedure is thans nog hangende.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom hebben verzoekers geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in het gehele betoog telkenmale spreekt van “verzoekers”. Het verzoekschrift blijkt evenwel enkel ingediend door de heer G.K. en de bestreden beslissing heeft ook enkel betrekking op de heer G.K., bijgevolg gaat de Raad ervan uit dat met “verzoekers” eigenlijk “verzoeker” wordt bedoeld.

In het eerste middel geeft verzoeker een theoretisch betoog over de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onredelijk, onevenredig en lichtzinnig is en wijst op een foutieve appreciatie van de feiten. Verzoeker stelt dat er geen enkele afweging van elementen heeft plaats gevonden en dat hierdoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden. Verzoeker geeft vervolgens een theoretisch exposé over het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt concreet dat de gemachtigde moet rekening houden met alle elementen in het dossier, de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidssituatie, de gezins- en economische toestand en de situatie van sociale en culturele integratie. De gemachtigde is volgens verzoeker dan ook in gebreke gebleven om de beslissing afdoende te motiveren. Verzoeker stelt dat uit het geheel van de elementen blijkt dat hij en zijn familie wel degelijk goed geïntegreerd zijn en dit niet werd onderzocht door de gemachtigde waardoor ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden en verzoeker en zijn gezin niet correct behandeld zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd in rechte, door naar de toepasselijke wetsbepaling te verwijzen. Daarnaast heeft hij ook in feite gemotiveerd door te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist deze gegevens overigens niet.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. [...]”

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde moet rekening houden met alle elementen in het dossier, kan in casu niet ontkend worden dat dit bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 24 februari 2021. Er bestaat een duidelijke samenhang tussen deze beslissing en het thans bestreden bevel. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt immers dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar het herkomstland verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen blijken eveneens door dezelfde attaché genomen op dezelfde dag. Het is evenmin betwist dat zowel de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard op dezelfde dag is ter kennis gebracht als het bestreden bevel. Bijgevolg was verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving van het huidig bevel ook op de hoogte van de motieven opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing en dienden deze niet herhaald te worden in het bevel.

Waar verzoeker wijst op de duur van het verblijf in België, de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland zijn dit elementen in het kader van zijn integratie die hij ook heeft aangehaald, weliswaar onder de elementen ten gronde, in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft daarover evenwel in de onontvankelijkheidsbeslissing als volgt gemotiveerd:

“De elementen van integratie (met name het feit dat zij in staat zouden zijn leemtes in de Belgische arbeidsmarkt op te vullen, dat het voorleggen van werkbeloftes hun uitstekende integratie en werkbereidheid zou aantonen, dat zij niet ten lasten zouden vallen van de Belgische staat, dat zij

werkwilleg zouden zijn, dat zij geïntegreerd zouden zijn, dat zij zelfbedruipend zouden zijn, dat zij niet van het OCMW zouden afhangen, dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat zij volledig klaar zouden zijn om hun rol als actieve bijdragende burger op te nemen, dat A. actief geweest zou zijn als vrijwilligster waarbij zich inzette bij de organisatie van Franse lessen en andere activiteiten en uitstappen, dat zij hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie voorleggen, evenals een attest van deelname aan Franse taallessen voor de drie vrouwelijke gezinsleden, enkele deelcertificaten voor de vrouwelijke gezinsleden, drie werkbeloftes, één belofte tot vrijwilligerswerk, een overeenkomst voor taalstage dd. 12.02.2014 voor A., hun attesten inzake dringende medische hulp en zes getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.”

De Raad heeft dienaangaande in zijn arrest nr. 255 997 van 9 juni 2021 onder meer als volgt gesteld:

“In casu blijkt immers dat verzoekers in hun aanvraag onder de titel “1. Ontvankelijkheid van de aanvraag” enkel hebben gewezen op de werkbeloftes voor alle familieleden waarbij zij een knelpuntberoep kunnen invullen. Verzoekers hebben aangestipt dat dit hun uitstekende integratie en werkbereidheid toont en ze hebben aangehaald dat het absurd en bijzonder inefficiënt zou zijn dat zij zouden verplicht worden om hun aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun herkomstland, aangezien dat de procedure nodeloos omslachtig en nutteloos verdragend zou maken. Zoals supra reeds aangehaald, heeft de gemachtigde met deze in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid rekening gehouden en hebben verzoekers nagelaten in hun middel in te gaan op de concrete motieven van de gemachtigde hierover. Waar verzoekers thans wijzen op de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, hebben verzoekers dit in hun aanvraag niet aangehaald als buitengewone omstandigheden. Zij hebben hiernaar, met uitzondering van het element “leeftijd”, wel verwezen onder “2. Elementen ten gronde”, hetgeen zij ook terecht onder die titel hebben geplaatst aangezien het ook, zoals de gemachtigde in de beslissing motiveert, elementen betreft die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld worden. De gemachtigde heeft hierbij verwezen naar het type-arrest van de Raad van State, dat deze stelling onderschrijft.

Waar verzoekers aanhalen dat zij “wel degelijk goed geïntegreerd zijn”, wordt dit niet betwist door de gemachtigde. Hij heeft er evenwel terecht op gewezen dat elementen van integratie thans niet in de ontvankelijkheidsfase aan de orde zijn omdat het geen elementen betreft die het indienen van de aanvraag in Armenië bijzonder moeilijk maken. De Raad volgt verzoekers niet dat de gemachtigde hun aanvraag niet op een correcte wijze heeft behandeld.”

Er blijkt aldus dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met de elementen die wijzen op integratie voor het nemen van de bestreden beslissing, maar dienaangaande heeft vastgesteld dat het elementen zijn die de grond van een humanitaire regularisatieaanvraag betreffen en geen elementen die het indienen van de aanvraag in Armenië bijzonder moeilijk maken. Bijgevolg dienen de onontvankelijkheidsbeslissing en het thans bestreden bevel niet gelezen te worden als een definitieve ten gronde afwijzing van de aanvraag om verblijfsmachtiging, doch wel dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker en zijn familie geen elementen hebben aangevoerd die verantwoorden dat die aanvraag niet volgens de klassieke procedure, met name bij de bevoegde post in het buitenland, kan worden ingediend. De Raad heeft die beoordeling rechtmatig bevonden.

Waar verzoeker nog de elementen “leeftijd” en “gezondheidstoestand” aanhaalt, blijkt in elk geval wel uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing met de attesten inzake dringende medische hulp heeft rekening gehouden. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat in een synthesenota van 2 februari 2021 als volgt staat gemotiveerd:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

➔ Vermits A.G. de wettelijke vertegenwoordiger is van een minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt. De overige betrokkenen hebben geen minderjarige kinderen.

2) Gezin- en familieleven:

- *De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is*
- 3) *Gezondheidstoestand:*
- *Betrokkenen leggen geen recente medische attesten voor waaruit blijkt dat zij momenteel nog steeds medische behandeling of opvolging nodig hebben of dat het voor betrokkenen onmogelijk is om omwille van hun medische situatie te reizen"*

Uit het voorgaande blijkt aldus dat met de gezondheidstoestand, het gezinsleven en met "leeftijd" in de zin van het minderjarig kleinkind van verzoeker op zorgvuldige wijze werd rekening gehouden. Hoe dan ook verklaart verzoeker zich niet nader wat hij bedoelt met het feit dat niet met "leeftijd" rekening werd gehouden. Hij heeft ook in de aanvraag om een verblijfsmachtiging niet toegelicht dat zijn leeftijd eraan in de weg zou staan de aanvraag volgens de reguliere procedure in te dienen.

De Raad kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht aannemen omdat uit de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum blijkt dat op afdoende wijze over de aangehaalde elementen werd gemotiveerd.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel luidt als volgt:

"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekers woonachtig zijn te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekers, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verzoekers gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten. Het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kunnen verzoekers zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijven en woonachtig zijn. Het centrum van hun belangen bevindt zich hier.

Verzoekers zijn hun land van herkomst ontvlucht omwille van de vele problemen waarin het verkeerde. Sedert 2013 verblijven verzoekers onafgebroken in België.

De belangrijkste reden van hun vlucht naar België was om hun dochters toe te staan veilig op te groeien.

Onderwijl hebben verzoekers hun leven in België opgebouwd. De gehele familie is immers woonachtig in België.

Sinds hun aankomst in België hebben verzoekers het nodige gedaan om de Nederlandse taal machtig te worden.

De dochters hebben hier steeds actief deelgenomen aan het gemeenschapsleven, niet in het minst door in België naar school te gaan.

Van zodra verzoekers over een verblijfsvergunning beschikken, kunnen zij tewerkgesteld worden. Dat zij over voldoende fondsen beschikken om geen last te zijn van het Belgische sociaalezekerheidsstelsel en daarentegen kunnen bijdragen aan het Belgische economische leven, blijkt te meer uit het gegeven dat zij zelf een woning hebben aangekocht.

Verzoekers beschikken eveneens over een zeer ruime vriendenkring in België.

Indien verzoekers dienen terug te keren naar haar land van herkomst dan kunnen zij hun gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

Verzoeker voert aan dat door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten hij gedwongen wordt om terug te keren naar het herkomstland en familie achter te laten. Het terugsturen van verzoeker naar zijn herkomstland maakt volgens hem een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoeker stelt dat hij niet naar zijn herkomstland kan terugkeren aangezien hij hier al lang verblijft, sedert 2013 en het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, nu de gehele familie hier woonachtig is. De reden van zijn vlucht destijds naar België lag in het feit dat hij zijn dochters veilig wilde laten opgroeien. Verzoeker vervolgt dat hij het Nederlands machtig is, actief heeft deelgenomen aan het gemeenschapsleven, de dochters hier naar school zijn gegaan en hij tewerkgesteld kan worden van zodra hij een verblijfsvergunning heeft. Verzoeker stipt aan dat hij geen last is voor het Belgisch sociaalezekerheidssysteem en kan bijdragen aan het Belgisch economisch leven hetgeen blijkt uit het feit dat hij zelf een woning heeft aangekocht.

Verzoeker wijst nog op zijn ruime vriendenkring en concludeert dat indien hij moet terugkeren naar het herkomstland hij zijn gezinsleven daar niet kan beleven en aldus artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging

uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven, blijkt dat de onontvankelijkheidsbeslissing geldt voor het hele ruime gezin en dat ook aan de andere gezins- of familieleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, zijnde ook aan verzoeker zijn vrouw, zijn meerderjarige dochters en het zootje van Mw. G.A. Waarom verzoeker spreekt over het achterlaten van familie bij terugkeer naar het herkomstland is voor de Raad dan ook een raadsel. De bestreden beslissing kan in casu geen schending opleveren van de bescherming van het familieleven. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing verhindert dat hij "elders" een normaal en effectief gezinsleven kan uitbouwen en verderzetten, is het vaste rechtspraak van het Hof dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat betreft het beschermingswaardig privéleven benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In casu merkt de Raad op dat wat betreft verzoeker niet kan gesproken worden van een gevestigde immigrant, gezien hij niet betwist dat zijn verblijf sedert 2014 illegaal is. De Raad volgt verzoeker niet dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde post van het

herkomstland om de enkele reden dat hij reeds lang in België verblijft en een vriendenkring heeft. Verzoeker verwijst thans naar zijn vlucht naar België om zijn dochters veilig te laten opgroeien, maar heeft in de aanvraag om verblijfsmachtiging onder "1. Ontvankelijkheid van de aanvraag" niet gewezen op eventuele veiligheidsredenen waarom de aanvraag niet vanuit Armenië zou kunnen ingediend worden.

De overige elementen die verzoeker verder in het licht van zijn privéleven aanhaalt, zijnde dat hij het Nederlands machtig is, actief heeft deelgenomen aan het gemeenschapsleven, de dochters hier naar school zijn gegaan en hij tewerkgesteld kan worden van zodra hij een verblijfsvergunning heeft, zijn opnieuw elementen van integratie waarvan de gemachtigde terecht niet heeft aangenomen dat zij zouden verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van Vreemdelingenwet bij de bevoegde post in het buitenland wordt ingediend. Verzoeker haalt thans wel een eerder zwaarwichtig nieuw element aan, zijnde het feit dat hij een woning zou hebben aangekocht, echter dit is een element dat niet werd aangehaald in de aanvraag van 25 juli 2019, noch heeft hij dat met enig begin van bewijs gestaafd.

De Raad neemt dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES